

Életeméséletem

(Bentbent, ahol két anya)

Fogalmam sincs, mekkora szerepem volt ebben, fogalmam sincs, mi volt a baj.

Csúnya voltam, vagy csak rossz természetű, vagy nem aludtam, és ettől teljesen kikészült?

Vagy volt valami titok, amiről nem tudok?

Amikor négyéves voltam, akkor adott oda ennek a második anyámnak.

Vagy nyimnyám voltam? Erre is gondolok.

Mert a mai napig válogatok.

Fehér húsokat eszem, párolt zöldséget és sok sok gyümölcsöt.

A kedvencem a málna.

Apámra nem haragszom, a férfiak nem képesek átélni ezeket az érzelmeket, ha álmosak, alusznak, ha éhesek, esznek, és utána szerelmeskednek, ha van kivel.

De, ha visszagondolok, engem mindig apám fürdetett, egy méteres cinkteknőben.

Szappanos, félmeleg vízben dideregtem, és soha nem mondtam, hogy fázom, valahogy nem mertem, a kezével mindenhol lemosott, a fenekemet, a nyakamat, a lábamat és ott is.

A tenyere érdes volt, a lehelete elég bűdös.

Miért jön Etus néni, kérdeztem apámtól, miért jön, csak álljak fel, álljak egyenesen, mondta, és megtörölt, és utána kiskanállal tejberizst kaptam, pedig már rég egyedül ettem, és éhes sem voltam. Mégis sokat ettem, sokatsokat, utána hánytam.

Elmondja anyád.

De anyám nem mondott semmit, amikor Etus néni megjött, akkor sem, kendő nélkül, mezítláb álldogált az ajtóban, a szoknyája vizes volt.

Csúnyának láttam, nagy orral és őszes hajjal álldogált, és csak körmölt az ajtókeretbe.

Etus nénivel mész, itt a csomagod, mondta, már mindent beletettem.

A babát, a bugyikat és a három ruhát.

A csomag egy szöttes átalvető volt, fekete és piros csíkokkal, és ahogy anyám a földre tette, minden kiborult belőle.

Hová megyek Etus nénivel?

Még sok kérdésem volt, kérdeztem egymásután, mindegyiket többször, sokszor, mert nekem csak a beszéd létezett, semmi más.

Hangosabban kérdeztem.

És még annál is hangosabban.

Egyikre sem kaptam választ.

Lajos bácsi már vár minket, Etus nénit és engem. A kedves Lajos bácsi Etus néni férje.

Belefeleküdtem a kiborult ruhákba, és forogtamforogtam, a fenekemen, hason és háton, kitéptem a baba fejét, és köpdöstem, mindenkit.

Lefogtak, a legnagyobb erővel apám, és azóta Etus nénit nevezem anyámnak, és apámnak Lajos bácsit. De csak négyszemközt, mindenki másnak Etust és Lajost mondok, így jön a számra.

Most is így mondom, miért éppen most játszánám meg magam.

Amikor anyámra gondolok, kimegyek az udvarra, és egy rózsatövist a kezembe szúrok.

Vagy a lábamba. Ha érbe sikerül, nehezen áll el a vérzés, egyszer a mentőt is kihívta Etus.

Hogy hívják anyámat, kérdezte a tanítónéni, Etus, mondtam, de egész mondatban, parancsolta, Etusnak hívják, mondtam, így sem jó, anyámat Etusnak hívják, nemnem, a nevet mondjam elől, Etusnak hívják anyámat.

A következő héten a franciatanárnő is megkérdezte, mindig a legjobb voltam franciából.

Hogy hívják anyámat.

Annának hívják.

Valahogy jobban bíztam a franciatanárnőben.

(Bentbent, ahol egy férfi)

Hogy hívják anyámat, kérdezte, és azt hiszem, ebből fakadt kezdeti ellenszenvem.

Ebből a kérdésből.

Szép nő vagyok, a nyakamnál, ott vagyok a legszebb, de én ezt tudtam, valami újatnást, gondoltam, valami mástszépet mondjál, valami szépetújat, szépek a lábaim, ezt is tudtam, mást, hátha mást mondasz, visszatartottam a lélegzeteimet.

Megkereste a legutolsó sebet, a bal karomon, belül, a csuklótól nyolc centire.

A jobb mutatóujját rátette, az ujjbegyét, és nyomtanyomta, és nem mozdultunk, néztem a karomat, nincs is seb, csak ennek a férfinak az uja van.

Attól a naptól lakom itt.

Három szobám van, de több, mert magasak, három óriási, fehér álom.

Mindhárom szobában ágy és kanapé, székek is, és asztal.

Az elsőben cseresznye, a másodikban dió, a harmadik szoba a legolcsóbb, itt tölgyből van minden, Lajos bácsi asztalos, nézés nélkül is látom.

Szőnyeg sehol.

Elhozhatom Etusékat?

Miért hoznád ide anyádékat?

Olyan jó volna, ha látná ezt a sok szépet, a kanapé drága kárpitját, az ablakot, azt, hogy minden szoba a sétálóutcára néz.

Nem hozhattam el, de jó itt nekem.

Minden délben megérkezik, és két egész órát marad.

Márton, egynolcvan magas, vagy kicsit annál is több. Szőke.

Művész, azt hiszem, valami ilyesmi lehet. Író, filozófiatanár.

A két órát végigszeretkezzük, nincs időnk beszélgetni.

Mióta itt lakom, rendszeresebb vagyok, de szerencsém van, Márton mindent pontosan megszervez.

Hétfőn manikűr, kedden fodrász, szerdán és csütörtökön boltok, péntek délután Etusék, utána színház.

Egyedül.

Márton és még hogy, kérdezem, de a szakálla alatt összevissza rándul az arca, nem érti a kérdést, hát milyen Márton, magyarázom, mindenkinek két neve van, és a nyakkendőjét megsimogatom, a végével a homlokát érintem, kicsit a szemhéját is.

Teljesen egyformán kék, a szeme és a nyakkendő, teljesenteljesen, boldog égszínkék.

Nem lehet véletlen ez az egybeesés, hogy a szeme is, a nyakkendő is, ennyire.

A délelőtti programok mindig kétórások, csak nyújtom a bankkártyámat, és szézám tárulj.

Nem élek vissza semmivel, pedig elég világos, bármit választhatnék, Guccit, Valentinót, Chanelt, a sofőr mindig ezekben a boltokba visz.

És véleményt is mond, kisasszony, ez a kék, ez a vörös, a rúzsomtól kibukik, látom.

Múlt héten egy fehér Mercedest kaptam, vadiújat.

Az előtérben tüzetesen megvizsgálom magam, tetőtől talpig, mert érteni szeretném.

Megérdemlem én ezt?

Óriási tükörben látom a mellemet, két formás labda, szerintem nagy, Márton szerint tökéletes.

Balerinamozgással billegek, a hajamat a mellemre bontom, a bal mellbimbómat gondosan eltakarom, mert befelé fordul, gyűlölöm.

Márton néha kiszívja, szégyellem magam, de szédületes.

A halál körvonala, kiszívja belőlem az életet.

Egy narancs kendőt tekerek a csípőmre, és ennyi, csak nézek bele, a tükörbe, mindent külön vizsgálok, combot, kart, hasizmot. A combomon, belül, néhány szőke szőrszál, nem értem, hogy maradhatott itt.

A narancs kendőtől is megszabadulok.

Lábaimat szétfeszítem, amennyire csak tudom, spárga, félspárga, fejállás, nem is tudom.

Csak így élek, mint hal a vízben.

Tebüdöskurva, Etusnak ez a fehér Mercedes C class tette be az ajtót.

Ha legalább öt-hat éves lenne, de ez új, legújabb.

Pénteken történt, azt hitte, mindent ért, pedig semmit, mindent értek, tebüdöskurva, hagyta volna abban a gerendás vityillóban.

Nekem kezdenek hiányozni a szavak.

Az arcok, azok a pillanatok, amikor a fontos mondatok előre érkeznek, valaki kinyitja a száját, és tudod előre, vidám lesz, boldog vagy fenyegető. A mondat.

És a gondozatlan, szőrös orrlyukak, azok is hiányoznak.

A tükörbe borulok, az egyik orrom éri a másik orromat, legyenek mondatok.

Márton tudja, valahogy mindent tud, tiszta nagyító a szeme.

Jó, menjek délután is a városba, menjek akárhová, menjek boltokba, vagy a szemközti parkba, mehetek csakúgy, sétálni.

Akárhová.

És hozzád is mehetek?

Szeretné, ha szókére festetném ezt az óriási hajzuhatagomat, gyönyörűgyönyörű.

De én veled, én veled szeretnék!

Menjek Korfura, ha szerencsém van, delfint látok, megérintem egy delfin síkos bőrétfarkátfejét.

De szerintem Korfun nincsenek delfinek.

Mártonnak teljesen mindegy. Menjek máshová, menjek Tahitira.

Chagall is ott festett.

Nemnem, Gaugin volt az.

Jó, menjek máshová.

De én nem, én csak ide le, én a sétálóutcára szeretnék, a ház elé.

Ennél értelmesebbnek gondolt.

Ha akarom, menjünk holnap moziba, vagy fagyizni, vagy irodalmi estre, jön Dragomán.

Másnap moziba megyünk, nem vár a ház előtt, a sofőr visz oda, a mozi elé, a székeken találkozunk.

Két egymás melletti széken. Leülök, és Márton már mellettem ül.

A jobbomon, mert tudja, balról semmit nem hallok.

A kék Versacéja megérkezik hozzám, a jobb orrlyukból az agyamba száll, szétterjed minden porcikámban.

Belebogoz az őszes szakállába, mindig.

És mindig a bőre alá indulok el.

De most nem lehet, most a kezével, most az öt hosszú ujjával távoltart.

Elhúzom az arcomat, a könyökömet is, azonnal megértem, mit vár tőlem.

Hogy ne ismerjük egymást, ezt várja.

Mű szerző nélkül, német film, jólesik, hogy én választhattam.

Tudtam, hogy szerelmes film, és ezért.

Utánanézttem, háború és mindenféle más is van benne, Hitler és Kelet-Németország, azt akartam, hogy legyen valami rendes történet is, Mártonnak.

Mert én csak ebben a szerelemben fuldoklom, mindjárt öt hónapja, engem nem érdekel Hitler és Kelet-Németország, az egész történetből csak ez a nagynagy szerelem, ez foglalkoztat.

El vagyok veszve, azt hiszem, mindenem, a hátamnyakamorromhegye, nem tudok tájékozódni.

Egy szőke festőművésze-ről szól a film, sármos és szerény, nem olyan, mint az én Mártonom.

Kint sötétedik, az arcok szem nélküliek, a fejek egyformák.

Minden rúzs lekopik, a szájak egy másik szájban tűnnek el, a kezek ugyanígy, egy kisebb kéz egy nagyobbban.

Ezek az utcai ölelések az én gyomromban kötnek ki, és lüktető hullámlás-ban folytatódnak, rosszul vagyok.

Senki nincs a járdán.

Akkor megfoghatom a kezét, akkor hátha megfoghatom.

A kezét szeretném fogni, itt vagy máshol, házak között vagy egy réten.

De nem a szobában.

Fogd meg a kezem.

A kezedszeretnémfogni, a kezedet, a kezedet szeretném.

Nem merem kimondani.

Azt szeretném, hogy a bal kezem a jobb kezében legyen, az ujjával érintsen, először a tenyerem közepét, utána a kézfejemet, a csuklóm, és sétáljunk sétáljunk, csakúgy, az egyik háztól a másikig, és tovább, és forduljunk vissza, és újból vissza, átmehetnénk az út másik felére, maradhatnánk ezen az oldalon is, a mi oldalunkon.

Hogy a balkezemajobbkezedenlegyen, azt szeretném.

Felvarrnám a gombját, vacsora után elmosogatnék.

Felvarrnám az inggombodat, és elmosogatnék ebéd és vacsora után, mindigmindig.

De nem merem mondani.

A bal kezemmel a jobb kezéhez érek, és Márton kilép, nagy erővel kilép, távolra.

Igaza lehet.

Író, művész vagy filozófus, ismert ember, felesége lehet és gyermekei.

Márton nem lép vissza, a kirakatban látom, nincs is már kalapom, nincs már férfi mellettem, a hajamat százfelé fújja a szél.

Milyen világ ez, ahol a nők szerelembe esnek és egyedül maradnak?

Este, miután elmegy a vacsorafutár, megértem, hogy nincsenek szomszédaim.

Egy szállodában lakom, az első emeleten, a szálloda legnagyobb lakásában.

Hatalmas fehér falak között lézengek, napi húsz óra mínusz négy, ennyit vagyok bent, és csak szuszogok, így mondtam gyerekkoromban.

Csak nézek.

Miért nem írja az ajtón, hogy szálloda, de Márton nem válaszol, egy hónapja alig válaszol nekem, csak nyom, nyom, fentről, oldalról, mindenhol, én inkább hazamennék, Etushoz mennék, de azt nem lehet, szerinte megbolondulnék otthon, két öregemberrel, egyetlenegy kopott fürdőszoba és egy tizenkét négyzetméteres szoba, ennyi, és igaza van.

(Bentbent, ahol egy férfi és egy kép is, egy)

Én arra születtem, hogy menyasszony legyek.

Ez beteszi az ajtót, egy hétig nem látom.

Egy nap aztán mégis, a megszokott időben, és kicsomagol egy képet.

Nekem hozta.

Hálátlan vagyok és utálatos.

De szeret.

Ezt először mondja.

Elvesztem a fejem, összevissza csókolom, a kép miatt, látom, hogy erre gondol.

Mintha érdekelne a szaros képe.

Hová tegyük, kérdezi, de nem értem a kérdést, minden képnek a múzeumban a helye, és ideges lesz, kitágulnak az orrlyukai, nem is gondolom, milyen igazam van.

Én nem segítek, a ragasztószalagot elvágja, lehámozza a csomagolópapírt, semmibensemmiben nem segítek.

A menyasszony ajtaja, ez a cím.

Helen Frankenthaler, 1967.

Értek a művészethez, nem tanultam, csak úgy rám ragadt.

Valami biztos válogatás, a bal és jobb szétválogatása, a szervezetem kiválasztja a szépet.

Egy szempillantás alatt beengedem, és kész, utána mindegy, mit gondolnak és mit mondanak.

A képről.

Ha a kettő egybeesik, ünnepelek, de ez ritka.

Ez a menyasszonyos hozzám ér, azonnal, pedig a szívem szúr, a szívem rámegy.

Nem hallottam ezt a nevet, Frankenthaler, én soha nem hallottam, szóvá is teszem, kiefeneezafrankenthaler, és Márton mondja, eddig ő sem tudta.

De már igen, ha valamit Frankenthaler fest, abból drága kép születik.

Mert értékes?

Nemnem, ez kiszámíthatatlan, egyenest a szeszélyesbe fut.

Az érték eltávolodik a pénztől, gyakran, sokszor.

És messzemessze kerül, látótávolságon is túl, és kész, beszipantja a teljes felejtés.

Soha nem tér vissza.

Vagy fordítva.

Hogyhogy fordítva, kérdezem, hát csak úgy, a pénz hirtelen kifut a kép alól, és az értéket faképnél hagyja.

És az is gyakori, hogy először szépen együtt vannak, és egyszer csak távolodni kezdenek, kitudjamiért, és ez véglegesen így marad.

Engem ez nem érdekel, egyáltalán nem, engem csak a szép, csak az, hogy látom ezt az ajtót, ahol két test, a férfi és a nő a világban, vér és mennyország, és a menyasszony hüvelyéből a mennyországba spriccel a sok vér.

Nekem csak ezek a formák, a színek, a színek formákba fordulnak, a formák színekbe.

És mondatok előtt érkeznek, mindig, az agyamba szállnak.

Elvisznek a boldog hiányba, ebbe érkezem.

A képet a hálósobába tesszük.

De telnek a hetek, és az én életemben semmi változás.

Dél előtt ittott két óra, boltokban, szépítkezős helyeken, délután megint két óra, középen két óra szeretkezés.

Kisállat vagyok, szépkisállat, sokat simogatnak.

A hálósobából rég kiköltöztem, ki nem állhatom a menyasszony szót.

Én soha nem leszek menyasszony.

Idehozhatnám Etusékat?

Már egy éve itt lakom, annál is több, idejöhetne legalább Etus.

A képet sem hitte el, azt hiszi, csak múzeumokban vannak ilyen képek.

Nem jöhet ide, és én sem mehetek Mártonnal oda.

Már nem szeretnék felöltözni, zuhanyozni sem.

Az egyik cipőmmel megkarcolom a képet, a piros túsarkúval.

Lent, a kép jobb sarkán.

Ez az én szignóm.

Márton a képre néz, de semmisenmi.

A napok telnek, és mind kevesebbet tudok róla.

Látom, hogy nem művész, nem író vagy filozófiatanár.

De mást nem látok, minden nap megeszi és kiszarja a nevét, a levegőből érkezik.

A lábamat tesziveszi, emeljem fel, fennebb, mégis lennebb, nem csókol meg.

Behúzom a sötétítőket, és a földre költözöm.

Menjünk piknikezni.

Nem tudom, honnan jutott eszébe, én eddig soha nem, én eddig csak kirándultam.

Nagyon messze megyünk, sofőrrel, kosárral és kockás pléddel, tiszta film, tiszta giccs.

Egy pataknál találkozunk, Márton is kockás pléden vár, és melléfekhetek.

Ez nem szoba.

Szeretkezünk.

(Bentbent, ahol egy férfi és már két kép is, kettő)

Másnap megint képpel érkezik, ez kisebb.

Miért nem jöttél velem, miért nem jöttél a szállodáig? Mi mindig kétfelé indulunk, még a kockás plédről is.

Inkább nézzem a képet, hozzám hasonlít.

Egyedül bontja ki, tudja már, hogy rá se szarok.

Fehér.

Robert Ryman, Monitor, 1978.

A piknikezést juttatja eszébe, jókedvű voltam és gyönyörű.

Mindig ilyen legyek, ilyen gyönyörű, hát nem vagyok mindig az, kérdezem, mostanában nem, mint a fehérre meszelt sírok, olyan vagyok.

Láthatom, a kép is fehér.

Meggondolja magát, és a hajamhoz ér, visszaölel az életbe, és én könnyen jövök, gyorsan, nézzem ezt a festményt, ez is fehér, csak fehér, semmi más.

És milyen sok. Mindig erre gondoljak.

Én nem gondolok erre, ez nem is tiszta fehér, ez a kép mocskos, mint a mocskos fehérenemű, olyan, nyugodjak meg, hát mondta, hogy piknik, hát nem ezzel kezdte, amikor bejött, rögtön mondta, a piknikezést, azt juttatja eszébe.

De a piknik zöld és kockás.

A piknik zöld és kockás, de a piknik tiszta is, mint ez a fehér ezen a fehér képen.

Nem tudom, hová tegyem a türelmét, soha nem ilyen, nem is tud ilyen szépeket.

Nézzem meg jobban, mi vagyunk itt, ő és én.

Nézd csak, mi vagyunk itt, te meg én.

Én másképp látom, itt csak egy pont, egy óriási, négyszögű pont, én ennyit látok, és ott ér hozzánk, ahol mi soha egymáshoz.

Nem lehet ez soha te és én.

Tegye a melléhez a képet, az én fejmagasságomhoz tegye, nemnem, a derekához, a feje elé tegye, és takarja a nyakát is.

A lábunk alá, a földre.

De Márton fél, hogy rálépek, nenenenene, hatudnám, mennyi pénz.

Akkor a fejéhez, mégis a fejéhez, tartsatartsa, még, most picit fennebb.

Márton szemben áll, két és fél méterre, fekete cipő, fekete nadrág, indigó zakó, fehér ing, és semmi fej, nincs fej. Egy fehér négyzet van.

A kép.

Fehérre meszelt sír, kérdezem, az volnék.

A képet leteszi, és kész, újra Márton.

Csak én maradok fehér, de nemazapiknikes, csak olyan meszelttemető, kép nélkül is ezt a mocskos fehér szagot árasztom, szertesztét.

Holnap veszek egy menyasszonyi ruhát, és azzal szépen eltakarom ezt az egészet.

Mit takarok el, mit akarok eltakarni, felháborodik.

Ezt az én meszeltbúzölgő belsőmet takarom el, ezt, hogy minden félórán az ablak peremén üldögelek, és nézek lefele, találgatom, melyik az én pillanatom.

Őrült vagyok, mondja, nem vagyok örült, mondom, szeretném fogni a kezed, itt van, tessék, mondja, itt van a kezem, de én a sétálóutcán, én az üzletben szeretném.

Bolond vagyok, tiszta bolond, a békéjéből kifordul, régóta figyel, az agyam levált a szép testemről.

Legalább egy hónapja.

Monitor, 69 x 66 centiméter, mától közös szobában élünk.

Én Krisztus menyasszonya vagyok.

Ő nem értheti, nem kapott semmilyen vallásos nevelést.

Még katolikust sem.

Hanyatt fekszem és elalszom.

Amikor kinyitom a szemem, nagyon késő van, délután négy óra, és Márton még mindig mellettem fekszik.

Monitor, mondom, ez a címe, monitor, mint az ő kocka feje.

Hát nem tiszta agyalás ez a festmény?

Megenyhül.

A mi *Monitor*unk még mindig a földön, felkelek, és a falra szegzem fel.

Két egész napot töltöttünk együtt, mi hárman.

Jó festmény, szeretem.

A nevelőapám, Lajos, asztalos. Mindenre megtanított, fúrok, kalapálok, csiszolok.

Egyedül szereltem fel, hogy lássa, én nem vagyok kurva.

Gyalulok, kézzel és géppel fűrészelek, és színtelen lakkot kenek a fára.

A képre, a lenti jobb sarokba megint egy vonalat karcolok, megint a piros tűsarkúmmal, ez a vonal is vízszintes, csak sokkal hosszabb.

Átrendezem az életemet.

Már nem csak fehér falak és bútor, cseresznye, dió és tölgy.

Két képem is van, pedig ez nem múzeum.

A menyasszony ajtaja.

Monitor.

Látják egymást, és együtt kiköltöznek a falból.

Összevisszaszervezik a teret, az életemmel, a bútorokkal, ezzel az én szuszogásommal.

Amivel négyéves koromig szuszogtunk, anyám, apám és én, állandóan, reggeltől estig.

A délelőtti két órát ma kihagyom, a sofőr riasztja Mártont, valami baj van?, Márton telefonál, hisztériázik, a délelőtti két óra jót tesz egy nőnek, de Frankenthaler jobbat tesz, és Rymen, Robert Rymen, ő is, Márton zavarba jön, kikről beszélek, kikiafenékről, kikről beszélek.

Márton azt tudja, hogy van két értékes kép a szállodaszobában, saját tulajdon.

Miért érdekes ez a két izé, ez a két név, miért nagyozok, a telefont kihangosítom, hogy Márton ne ragadjon bele a fülembe, a fülzsírba, és onnan lele, a torokomba.

Ha lecsororg, vége, bennrekedek, ebben a szállodás szerelemben.

Végeazéletemnek, végeazéletemnek, ezzel telik a délelőtt.

Márton is kihagyja a mai napot, én a menyasszonyos szobában fekszem, hason és oldalt, belépek a szoba ajtaján, és kész, menyasszony vagyok.

Szűzszínű, vékony hártya, amiben Márton is fennakad.

Délután elmegyek a Gucciba, és egy menyasszonyi ruhát vásárolok, huszonhat-ezerkétszáz euró.

Nem találok drágának, menyasszony vagyok.

A *Monitor* mellé újabb szeget fúrok, egy hosszabbat, és felakasztom a menyasszonyi ruhát.

A falon, középén, a piszkosfehér *Monitor*, mellette, jobbra, az én Gucci menyasszonyi ruhám, szépiásfehér.

És az ágy közepén én.

A szuszogásom is menyasszonyos.

Másnap újból cirkusz, hogyhogy a falra tettem ezt a nyavalyás menyasszonyi ruhát, hogyhogy a *Monitor* mellé, ha már vettem menyasszonyi ruhát, hogyhogy nem *A menyasszony ajtaja* mellé tettem, ha volna valamikisagyam, a művészetet nem színek szerint szortíroznám.

Én Mártonra nézek, és ő elmegy.

Megbánom, nagyon bánom.

Éjszakára átköltözöm *A menyasszony ajtajához*, alája.

Márton, Márton, nyögöm egész éjszaka.

Fogd meg a kezem.

Másnap is itt vagyok, lent, a földön, *A menyasszony ajtajának* a küszöbén, Márton rám fekszik és mellém, kedveskedik, vezethetem a kocsit, a Mercedest, de én nem akarom, körbecsókolja a nyakamat, de nem izgat fel, elmehetünk piknikezni, és engem ez idegesít leginkább, még Etuséknál az udvaron is jobb, mint azon a kurva kockás pléden.

Nekem adja valamelyik képet, nekem nem kell, egyik sem kell, vigye csak a múzeumba, és kapok egy pofont.

A menyasszonyi ruhát kérem.

Szerdára újból mozit ajánl, látom, bátorság és fantázia nélkül él, a mozinál tényleg nincs tovább.

Elmegyünk moziba, semmi új, találkozás a székeken, és a hatalmas mozivázszon, azt sem tudom, milyen filmet nézek.

Megfogja a kezemet, amikor tiszta fekete a moziterem, akkor, a sötétben, megszorítja és gyorsan el is engedi.

A mozi után az autó messze visz, repülünkrepülünk, kiszállunk, és megint.

Megint fogja a kezemet, örülsz, kérdezi, örülökörülök, mondom, nagyon örülök, kimondom, és észreveszem a szeméttelpet, a szeméttelpe mellett vagyunk, a világvégén, én itt csókolóztam először, mindegyhogykivel, ide jöttünk, hogy Etus ne tudja meg.

Örülsz már?

Nem tudok válaszolni, és a táskámban nincs is zsebkendő.

Tebőgőmasina, az arcomat, taknyomatnyálamat letörli, tetrágabőgőmasina, azt hiszi, életem pillanata ez.

Mindig a következő napot kell túlélni, és minden napban a következő órát.

Erre figyelek, és hosszú ideig nincs is baj velem, legalább egy hónapig.

Visszaáll a rend, délelőtt két óra kint, délután is, délben két óra szeretkezés, és pénteken Etusék.

A festményekkel élek.

Az ágyat naponként tologatom, *A menyasszony ajtajától* a *Monitorig*, és vissza, a távolság csekély és a parketta csúszós, könnyen megy.

(Bentbent, ahol egy férfi és három kép is, három)

Másfél éve költöztem ide, számon tartom.

Mit kívánok az évfordulóra, most, hogy azt mondom, már másfél éve.

Most, hogy ennyire képben vagyok.

Még egy képet, szeretnék még egy képet?

Én igent mondok.

Innentől számítom az igazi boldogságot.

A képek sokasodnak, és bármi történik velem, tudom, hová mehetek.

Egy óriási képet kapok, óriásit, beborítja a nappalim falát.

Újra egymás felé, Kelly Ellsworth, 1959.

Ránézek, és semmi nem biztos, lehet, hogy egymás felé, lehet, hogy nem, lehet, hogy üzeni akar nekem ezzel a címmel, lehet, hogy átverni.

Azt mindenesetre láthatná, hogy szinte egyformák ezek itt ketten, ezek, akik újra egymás felé. Színreformáranagyságra, mindenre, de a nagyság, ez a legfontosabb.

Ezt mutatnám Mártonnak, ha egyet választhatnék.

A bal oldali forma nem gömbölyded, egy kicsit, a jobb oldali bezzeg mell és hold, látom, jobban is örül ennek az egésznek.

Hogy újra együtt.

Férfi és nő, Márton mindig a szerelemről üzen nekem valamit, mert beszélni nem tud róla.

Én mindig így képzeltem a szerelmeskedést, egy nő és egy férfi puhán kanalazza egymást.

Mindketten ugyanannyit kapnak abból a finomból, a tejből és mézből, és tejjelmézzelfolyó föld lesz, egy picikepicike ház.

De nem ugyanannyit adnak, ebben biztos vagyok.

És nem is fontos, mert a méz csak folyikfolyik, tovább.

Látod, milyen hosszú ideig tart?

Mi tart hosszú ideig, nem érti, miről beszélek, hát a szerelem, látod, ott középben, ahol ez a két féltójas megérinti egymást és átmelegednek, a tej és a méz teljesen összekeveredik.

És soha örökké nem lesznek már külön.

Ritkán megyek a képes szobába, *A menyasszony ajtaja* és a *Monitor* nélkülem is nagy életet élnek.

Ha Márton ideges, ide lépek, a kép elé, és hangosan olvasom a címet, *Újra egymás felé.*

Ha megérkezik, és csókolózunk, Mártont gyöngéden ide vezetem, ha elválnunk, ide jövök vissza, ha becsapja az ajtót, hasra fekszem, a kép alá, és zokogok, ha az ajtóból még viszanyúl, amikor pedig becsukta félig, és onnan is, kintről is, még mindig a bugyim után kajtat.

Akkor is visszaidegyorsan, a kép alá.

Akkor hanyatt.

Három egymásutáni nap rám csapja az ajtót, kedden, szerdán és csütörtökön.

Nem értem, hogy ő fontos ember, nem időmilliomos.

A képhez rohanok, és belekarcolok a szerelmes pontba, rég a levegőben lógott ez a kör.

Most nem vonalat karcolok, most egy kört, a kép közepét karikázom be, fogásba ejtem az érintést.

Azt a kicsi területet, a nő és a férfi érintését, ahol azt hiszik, hogy együtt.

Hogy beszippantják egymást, és megérkezik a tejjelésmézzelfolyó másik, és jön a zuhanás.

De nem jön, nem egymásba zuhannak, mindig csak kifelé, kiki, kiesnek a világból, a világelőtti tengerbe, szakadékok mellé.

A piros túsarkúmmal karcolok a képbe, nem sikerült valami szabályosra.

Fogd meg a kezem.

Erről a festményről is ez jut eszembe, mindigmindig ez. Szép lassan kikopok ebből a szobából, néhány hét, és kész, csak akkor jövök ide, ha pont erre a színre, a feketefehérré vágyom.

Nem mondtam, ez a kép feketefehér.

A világ fekete, benne a nő fehér, a férfi is az, és temérdek lehetőség áll előttük.

Elmenekül a férfi, vagy a nő menekül el, a nő abbahagyja, vagy a férfi, a férfi elhagyja, a nő hagyja el, a világba menekülnek, vagy nemnem, ki a világból.

Mindketten el. Nem nehéz kiszámolni, még én is ki tudnám, pedig soha nem voltam kockafej.

Az utolsó lehetőség, hogy mindketten maradnak.

De ilyen nincs, a szerelem egy pattintásra jön és megy, mint a levegő.

Mostanában főzök, és a takarítást is én végzem.

Mindig egyfélélt készítek, levest vagy valami második fogást. A sűrű leveseket szeretem és a könnyű másodikokat, párolt zöldség, grillezett húсок, semmi lisztnemű.

Márton aggódik, olyan leszek, mint a háziasszonyok, nehogy, a bőrömbetembe beleköltözzik az egész konyha, a szép nők valahogy nem erre születtek.

A menyasszony ajtajához rohanok, és megmutatom, mire születtek a szép nők.

Hogy menyasszonyok legyenek, arra.

Hogy bemenjenek ezen a menyasszonyos ajtón és főzzenek, takarítsanak, és megtartsák a vőlegényt.

A vőlegényt nem lehet megtartani, mondja Márton, az egész vőlegénység huszonnégy óra, annál is kevesebb, és egyszerű férfi lesz belőle, hát persze persze, rosszul mondtam, a férfit kell megtartani.

De a férfit hogy lehet megtartani, a férfit soha nem lehet!

Dede, a nő gyermeket szül, és magához láncolja a férfit, én tudom.

Márton megsimogat, kicsibuksi, aki vagyok, nem tudom, mit beszélek.

Nem tudod, mit beszélsz, még mindig nem, pedig már felnőtt vagy, már huszonhárom éves.

A férfit sosem lehet.

Nézzem meg őt.

Nem most értettem meg ezt az egészet.

Már a moziban tudtam, már előbb, amikor a Mercedes C classban ültem, hátul, a sofőr mögött, és kinéztem az ablakon, fehér kesztyűben, Jackie Kennedy-s napszemüveggel és piros túsarkúban.

De én nem vagyok Jackie Kennedy, én nem végeztem egyetemet.

Tudtam, hogy minden sántít.

Etusékhoz sem járok hetek óta, kitiltottak, telefonon jelezték, hogy soha többé.

Rögtön felkerestem a vér szerinti anyámat, Annát, már másnap.

Régóta akartam, mindig is, de nem lehetett, előbb Etusék miatt, ne legyek hálátlan, gondoltam, ha már felneveltek.

Amikor büntettek, csak mondtákmondták, ne legyél hálátlan, mindent megkaptál, ne legyél feledékeny, és engem reggeltől estig emésztett, feledékeny rongybaba vagyok, hálátlan kutya.

Pedig felneveltek.

Aztán jött ez a szerelem, és azóta éjjelnappal Márton után kapkodok.

Partra vetett hallá váltam, a szám tátva, a bőröm kilyukadt, levegő helyett is csak őt, Mártont.

Arra is gondolok, hogy ez a vergődés a gyönyörrel érintkezik, és ebből ez a nagy egyformaság, halál és gyönyör, halálgyönyörhalál, nem lehet szétválasztani.

Édeskicsidrága, miért karcoltad meg azt a sok drága képet?

Csak három kép van, nincs sok kép.

És azt a hármat, azt miért?

A térde az arcomban, kétszer, háromszor, az arccsontombanazállamon, nenene, kérlekne.

Én nem is tudom, miről beszélsz, én egyáltalán nem.

Nem tudom, miről beszélsz.

Semmi nincs véletlenül, mióta Etus, a második anyám, kitiltott a házból, azóta csak erre gondolok.

Mondtam már, rögtön Annához vitettem magam, Anna a kapuban álldogált, és engem várt.

Az apám rég meghalt.

Etusék négy éve szóltak, két órával a román érettségi előtt.

Meghalt a vér szerinti apád, elvitte a rák, és én ezzel el is felejtettem az egészet, azt hittem, teljesen elfelejtettem mindent, a vér szerinti apámat, a vér szerinti anyámat is, Annát, a szomszédokat, az egész falut, a fürdető teknő vize mindentmindent elvitt.

Hogy hívták a vér szerinti apámat, kérdeztem Etust, de nem mondta meg, hát nem mindegy már, ennyit mondott, úgyis meghalt.

Az érettségim Mihail Sadoveanut kaptuk, a szereplőket kellett tennivenni, de én csak apámat, a vér szerinti apámat gyömöszöltem errearra, előbb a jó apákhoz, nem odavaló volt, utána a rosszakhoz, oda sem, végül kint maradt, a két padsor között, és fulladozott, hol a helyem, hol a helyem.

Az érettségim hála Istennek sikerült.

Mióta Etus kitiltott, visszatért az első életem.

Annával bundáskenyeret eszünk, az asztal ragadós, tapad, mint a méz, a padló és minden, miért élsz itt egyedül, kérdezem, miért nem egy szép öregotthonban.

Mert a ház meghal egyedül, a falakat támasztani kell, minden oldalról, napal belülről kell, éjszaka kívülről, nem marad semmi szabad idő.

Nagyon jó itt neki.

A teámat kitöltötte, a zsírt is, a tepsibe, felverte a tojásokat, a legnagyobbal kezdte, és így tovább, legalább négyet ömlesztett a tányéromba, én egyedül megettem.

Közben simogatott.

Hogy szólítsalak, mert nekem ez életbe vágóan fontos, nekem tudnom kell, de ő nem tudta.

Szólítsam anyának. Vérszerinti anyámnak. Vagy szólítsam Annának.

Mindig keveset beszélt.

Azért megvagyok.

Ha nehezen, visszaállítom a kimenős programokat, délelőtt és délután is, ha még nehezebben, újra leállok mindennel, a képekkel vagyok és kész.

Ha pedig semmihogy nem megy, beülök a Mercedesbe, és Annához vitetem magam.

Már négyszer voltam.

(Bentbent, ahol egy férfi és három kép is, három, és énmagam)

Ma délben egy csomaggal érkezik Márton, megint egy kép, már az előtérben lehámozza a kartont, és a legbelső szobába tart.

Ahol nincs még kép.

Rögtön látom, hogy én vagyok az, a képen én vagyok.

A festményt a szoba közepére teszi, állunk, és nézzük, én a képben fekszem, a szoba közepén.

És a szoba közepén állok és nézek magamra.

Alattam a sok barnás kartonpapír, érdes, Márton sem ér semmihez, nem is mozdul.

Ő is látja a csodát.

A kép síkjában csak mosolygók, valahogy úgy, mint Mona Lisa, mindenkire egyszerre, Mártonra, magamra, a bútorokra.

Leginkább a plafonra.

A szemünket összetesszük, én és én, az álló én és a fekvő, mosolygók és zokogók, zokog és mosolygók, összekeveredünk.

Melyik vagyok én, mosolygók vagy zokogók?

Mosolygók vagy zokogók.

Letérdepelek, látod, magam mellett kuporgok, látod Márton, és Márton látja.

Márton végre szerelmes.

A címet mondd, a címet, *Önarckép*, suttogja Márton, a festőt mondd, Paula Modersohn-Becker, hát ez az, látod, ezazezaz, én vagyok ő, és ő én, én és én, és a képet a lábam közé veszem, mintha pisilnék.

Márton is látja, hogy itt nem erről van szó, nem pisilésről, én csak védelmezem ezt az *Önarcképet*. Éppen valami csodában vagyunk benne, mostmost történik.

Nem félünk.

Tovább térdepelek a kép fölött.

Vigyázok rá, több bántást nem bírna ki.

Márton elvezet az *Önarcképtől*.

Nem ismert kép, csakcsakcsak nálam látható, egyedül nálam, albumokban egyáltalán.

Mióta megérkezett az *önarcképem*, mindenféle albumot vásároltam erről a korszakról.

Sehol nem szerepel, hát nem is szerepelhet, mert én vagyok ez a festőnő.

Elmondom, milyen.

A hajam hátrafogva, minden porcikám szelíd, kívülbelül, még a blúzom is.

Te élehetetlen, ez a második anyám mindig ezzel nyomasztott, te élehetlennyimnyámtoporgó, és a képen tényleg ilyen vagyok, minden veszély az arcomba ér.

A ruhámarcomszememhajam barna, egyedül a nagy szemű gyöngy és a gyöngyön függő növény feketés. A növényen öt levél, mint az arcomon, orr, száj és két szem.

Paula Modersohn-Becker, keskeny téglalap, 61 x 31 cm.

Nem szegezem fel a képet, nem szegezhetem fel önmagam a falra.

Márton, újra kellene tanulnom a festést.

És beleegyeznek, jövőre a képzőművészetre felvételizem, megígéri, még tanárt is fogad.

Értek a művészethez.

Jobban is alszom, megszépültem, frissítem a gardróbomat is, hát muszáj, három hónapja semmit nem vásároltam.

Az életem mindenestől célba érkezik, ezt érzem.

De jön a szombat, és megint összezavarodom.

Annától jövök, ma is bundáskenyeret ettünk.

A zárat elfordítom, és Márton áll a szobában, *A menyasszonyos ajtóba* gabalyodik, orral nézi, közelrőlközelről.

Pedig szombaton soha nem jön.

A körmödet mutasd, és én mutatom, a bal kezemen két körmöt letör, miért csináltad, miért rongárod ezeket a képeket, te tyúk, hát mindenkinek vannak rossz napjai, mondom, nekem sok van belőle, de a rossz napok nem kerülhetnek ennyi pénzbe, ha még egyszer, hamégegyszerhamégegyszerhamég.

Kinézek az ablakon, nézek.

Nem hagyom, hogy lyukat üssön bennem szomorúság vagy balsejtelem.

Márton szerelmes, olyan, mint egy vőlegény.

A menyasszonyos ajtóhoz vetek ágyat, és álmodok is.

Hogy valaki a nyakamra ül, és mélyremélyre nyom, a nyakamramindenemre ránehezedik.

Feketében van és maszkban.

Segítségsegítség, most, hogy végre minden jó, szinte minden.

Most mit akar ez itt.

Mit akar velem, segítség, valakivalaki jöjjön, ordítanék.

De nem ordítok, elhagy a hang, és minden erő.

Nem álmodom.